

Oláh János
TÉLI UTAZÁS

Takáts Gyulának egy régi somogyi
újévreggel távolából

Tél van. A fás
liget és csendben
a mező hó-
színre meszelten
és túl a tó
még érintetlen
vár valamit.
A fehér csöndben
a nap vakít.
Mint újév reggel
ébredek föl:
mész-szagú csönddel
a szél pöröl,
nyakamba hinti
havát. Szemem
ablakain ki
s jár velem
valami kinti,
nem ismeretlen,
de az a jó,
nem is ismerten
unt, baktató
csönd, nyugalom.
Semmi se rebben,
se rajz, se fák,
türelmem csöndben
így száll tovább
tág-érintetlen
világba, hol
álom-kegyetlen
fény zakatol.

A maró vízben
ezüstforint
egy piros alma.
Vár odakint
a kútgém malma,
s fölkelepel.
Mint Don Quijotét,
lassan emel.
A felhő csücskét
nagymama-kéz
köti csomóra,
hárs-szagú méz
csöppen a hóra,
akár a nyár.
Krumpli parázslik,
visszatalál
íze a számig.
Kapaszkodunk,
ledob, hiába,
időmalmunk
liszt lepte vászna.

Életünk, 2011/2.

(Oláh János 1942-ben született Nagyberkiben. Verset és prózát
ír. József Attila-díjas.)